

[Steincke.]

befale dette lille, men principielt ingenlunde betydningsløse Forslag til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Jens Jensen: Mit Parti ser med stor Interesse og Velvilje paa det foreliggende Lovforslag, der omhandler Hjælp til værnepligtige og deres Familier under Militærtjenesten, og jeg vil gerne takke den højtærede Minister for særlige Anliggender for Forslaget; vi er yderst tilfredse med dets Fremsættelse. Efter en kort Udvalgsbehandling i det andet høje Ting blev Forslaget vedtaget enstemmigt og uændret, og det vil tilsyneladende faa en lige saa velvillig Modtagelse her i Landstinget.

Jeg skal blot gøre den Bemærkning, at et Forslag som det foreliggende efter min Mening burde have været gennemført for adskillige Aar siden. Forholdet er efter min Opfattelse ligetil: naar Staten kræver, at Ungdommen skal møde til Militærtjeneste, maa det ogsaa være Statens Pligt at drage Omsorg for, at den værnepligtige og hans Familie under Tjenestetiden ikke kommer i Vanskeligheder, og at hans Økonomi ikke af den Grund ødelægges.

Under Sagens Behandling i Folketinget har enkelte Ordførere været inde paa forskellige Spørgsmaal vedrørende de værnepligtiges Forhold under Tjenestetiden, bl. a. Spørgsmaalet om at flytte denne Forsorg bort fra Socialkontorerne. Jeg tror nu, man skal vogte sig for at agitere for stærkt imod Socialkontorerne og disses Personale. For øvrigt vil jeg gerne understrege, at den Hjælp, der her er Tale om, ikke maa betragtes som Socialhjælp, men som Vederlag for tabt Arbejdsfortjeneste. Administrationen af et Socialkontor, hvor der udbetales Hjælp og Understøttelse, vil altid frembyde visse Vanskeligheder, men det er ikke mit Indtryk — efter det Kendskab, jeg har til kommunal Administration —, at der i al Almindelighed er Utilfredshed med Personalet paa disse Kontorer. Jeg finder derfor ikke, at der er Grund til for Tiden at ændre denne Bestemmelse i Loven. Spørgsmaalet om en fuldstændig Revision af Forsorgslovgivningen har ogsaa været fremme i det andet høje Ting. En saadan Revision maa dog efter min Mening blive en Opgave for den kommende Regering, men jeg kan tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelsen til den Tid af en ny og bedre Forsorgsordning.

Den foreslaaede Ændring giver mig ikke Anledning til flere Bemærkninger; den gaar i Korthed ud paa, at værnepligtige

under den første Uddannelse samt de værnepligtige, der gør frivillig Tjeneste, inddrages under Forsorgslovens § 281. Dette kan jeg fuldt ud tiltræde, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Jørgen Jørgensen: Det er kun naturligt, at man med den stigende Interesse, der er for at gøre Soldatertjenesten saa lidt byrdefuld som muligt, stiller Rekrutterne lige med indkaldt Mandskab i et Forhold som dette. Det er naturligvis trist, at den rigtige konservative Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Steincke sikkert deler med mig: at det var bedre, om man kunde vente med at gifte sig, til man var færdig med Soldatertjenesten — at denne Betragtning ikke har vundet tilstrækkelig Udbredelse, saa at man kunde undvære en Lovgivning af denne Art, men det har den altsaa ikke, og det maa vi — jeg tror, det ærede Medlem Hr. Steincke og jeg er lige konservative — tage til Efterretning og rette Tingene ind efter. Jeg tror næppe, det bliver mange, det kommer til at dreje sig om. Jeg kan billige den foreslaaede Ændring, saa at der ikke bliver nogen Tvivl om, at der for Mennesker, som skal aftjene deres Værnepligt, og som af en eller anden Aarsag har Byrder, der skal klares, og som de vilde kunne klare, hvis ikke de var indkaldt, bliver truffet en saadan Ordning, at de ikke faar Indtrykket af, at de paa nogen Maade ligger det offentlige til Byrde, netop fordi de er Soldater.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg allerede under Behandlingen af Loven af 15. Maj 1939 gjorde mig til Talsmand for, at man fik denne Form for Hjælp bort fra Forsorgsloven, men slet ikke ud fra den Betragtning, som er saa mange andres, at der skulde være noget forkert i at gaa til Socialkontorerne, naar man ønskede denne Hjælp. Man kan jo sige, at det for saa vidt er et Sundhedstegn for vort Samfund, at man vil holde sig væk fra Socialkontorerne længst muligt, men at der ligger noget som helst galt i, at man søger Socialkontorerne, naar man skal have Hjælp fra det offentlige, kan jeg rent socialt set ikke se, at der er nogen Grund til at hævde.

Helt anderledes stiller det sig, naar man anlægger et økonomisk Synspunkt. Jeg mener, at den militære Opgave her i Landet er en Statsopgave og ikke en kommunal Opgave. Store Dele af de økonomiske Byrder, som paaføres Samfundet i Henhold til Forsorgslovens § 281, falder paa de kommunale Kasser. Da den høj-